

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2003

Julkaistu Helsingissä 21 päivänä toukokuuta 2003

N:o 360—364

SISÄLLYS

N:o		Sivu
360	Laki oikeudenkäymiskaaren muuttamisesta	1795
361	Laki rikoslain 15 luvun 1 §:n muuttamisesta	1798
362	Valtioneuvoston asetus jätteen polttamisesta	1799
363	Valtioneuvoston asetus ympäristönsuojeluasetuksen muuttamisesta	1822
364	Maa- ja metsätalousministeriön asetus satovahinkojen korvaamisesta	1824

N:o 360

Laki

oikeudenkäymiskaaren muuttamisesta

Annettu Helsingissä 16 päivänä toukokuuta 2003

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan oikeudenkäymiskaaren 28 luku,
muutetaan 17 luvun 21 ja 34 §, 51 §:n 1 momentti ja 65 § sekä 31 luvun 10 §:n 1 momentti
ja 15 §,
sellaisina kuin ne ovat, 17 luvun 21 § laeissa 571/1948 ja 5/1969, 34 § mainitussa laissa
571/1948 ja laissa 947/1984, 51 §:n 1 momentti laissa 8/1994 ja 65 § laissa 1052/1991 sekä
31 luvun 10 §:n 1 momentti ja 15 § laissa 109/1960, sekä
lisätään 17 luvun 11 §:ään, sellaisena kuin se on laissa 690/1997, uusi 2 momentti, jolloin
nykyinen 2 ja 3 momentti siirtyvät 3 ja 4 momentiksi, lukuun uusi 34 a § ja 31 lukuun uusi
8 a ja 9 b § seuraavasti:

17 luku

Todistelusta

11 §

— — — — —
Jos henkilön, joka ei ole täyttänyt 15 vuotta
tai jonka henkinen toiminta on häiriintynyt,
esitutkinnassa antama kertomus on tallennettu
videotallenteeseen tai siihen rinnastettavaan
muuhun kuva- ja äänitallenteeseen, kertomus-
ta saadaan kuitenkin käyttää tuomioistuimes-
sa todisteena, jos syytetylle on varattu mah-
dollisuus esittää kuulusteltavalle kysymyksiä.

Tällaisen henkilön kuulemisesta todistajana
tai todistelutarkoituksessa säädetään 21 §:ssä.

21 §

Henkilöä, joka ei ole täyttänyt 15 vuotta tai
jonka henkinen toiminta on häiriintynyt,
voidaan kuulla todistajana tai todistelutarkoi-
tuksessa, jos tuomioistuin harkitsee tämän
soveliaaksi ja jos:

1) henkilökohtaisella kuulemisella on asian
selvittämiseksi keskeinen merkitys; ja

2) kuuleminen ei todennäköisesti aiheuta
henkilölle sellaista kärsimystä tai muuta

HE 190/2002
LaVM 30/2002
EV 283/2002

haittaa, joka voi vahingoittaa häntä tai hänen kehitystään.

Tuomioistuimen on tarvittaessa määrättävä kuultavalle tukihenkilö, josta on voimassa, mitä asianomistajalle määrättävästä tukihenkilöstä säädetään oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain (689/1997) 2 luvussa.

Kuultavan kuulustelee tuomioistuin, jolle se katso olevan erityistä aihetta uskoa kuulustelemista asianosaisten tehtäväksi siten kuin 33 §:ssä säädetään. Asianosaisille on varattava tilaisuus esittää kysymyksiä kuultavalle tuomioistuimen välityksellä tai, jos tuomioistuin katsoo sen soveliaaksi, suoraan kuultavalle. Kuuleminen voi tapahtua tarvittaessa muussa tilassa kuin tuomioistuimen istuntosalissa.

34 §

Todistajaa, muuta todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä tai asianomistajaa voidaan kuulla pääkäsittelyssä asianosaisten tai muun henkilön läsnä olematta, jos tuomioistuin harkitsee tämän soveliaaksi ja menettely on tarpeen:

1) kuultavan taikka tällaiseen henkilöön rikoslain 15 luvun 10 §:n 2 momentissa tarkoitettussa suhteessa olevan henkilön suojaamiseksi henkeen tai terveyteen kohdistuvalta uhalta;

2) jos kuultava muuten jättäisi ilmaisematta, mitä asiasta tietää; tai

3) jos henkilö häiritsee tai koettaa eksyttää kuultavaa tämän puhuessa.

Asianosaisille on varattava tilaisuus esittää kuultavalle kysymyksiä.

Todistajaa tai muuta henkilöä voidaan kuulla yleisön läsnä olematta siten kuin oikeudenkäynnin julkisuudesta annetussa laissa (945/1984) säädetään.

34 a §

Todistajaa, muuta todistelutarkoituksessa kuultavaa henkilöä tai asianomistajaa voidaan kuulla pääkäsittelyssä hänen henkilökohtaisesti läsnä olematta käyttäen videoneuvottelua tai muuta soveltuvaa teknistä tiedonvälitystapaa, jossa istuntoon osallistuvilla on puhe- ja näköyhteys keskenään, jos tuomioistuin harkitsee tämän soveliaaksi ja:

1) kuultava ei sairauden tai muun syyn vuoksi voi saapua henkilökohtaisesti pää-

käsittelyyn taikka hänen henkilökohtaisesta saapumisestaan pääkäsittelyyn aiheutuu todisteen merkitykseen verrattuna kohtuuttomia kustannuksia tai kohtuutonta haittaa;

2) kuultavan kertomuksen uskottavuutta voidaan luotettavasti arvioida ilman hänen henkilökohtaista läsnäoloaan pääkäsittelyssä;

3) menettely on tarpeen kuultavan taikka tällaiseen henkilöön rikoslain 15 luvun 10 §:n 2 momentissa tarkoitettussa suhteessa olevan henkilön suojaamiseksi henkeen tai terveyteen kohdistuvalta uhalta; tai

4) kuultava ei ole täyttänyt 15 vuotta tai hänen henkinen toimintansa on häiriintynyt.

Asianosaisille on varattava tilaisuus esittää kuultavalle kysymyksiä.

Edellä 1 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa voidaan kuulemisessa kuitenkin käyttää myös puhelinta.

51 §

Mitä 26 a, 31, 33, 34, 34 a ja 41 §:ssä säädetään, on soveltuvien osin voimassa myös asiantuntijasta.

65 §

Kuulusteltaessa asianosaista totuusvakuutuksen nojalla on sen lisäksi, mitä 61 §:ssä säädetään, noudatettava, mitä 23, 24, 26, 32, 34 ja 34 a §:ssä säädetään todistajasta.

31 luku

Ylimääräisestä muutoksenhausta

8 a §

Lainvoiman saanut, menettämisseuraamusta koskeva tuomio rikosasiassa voidaan vastaajan eduksi purkaa:

1) jos 8 §:n 1, 2 tai 4 kohdassa mainitut edellytykset ovat olemassa;

2) jos vedotaan seikkaan tai todisteeseen, jota ei ole aikaisemmin esitetty, ja sen esittäminen todennäköisesti olisi johtanut menettämisseuraamuksen hylkäämiseen tai siihen, että menettämisseuraamus olisi tuomittu olenaisesti lievempänä, taikka on muutoin erittäin painavia syitä katsoen siihen mihin näin vedotaan ja mitä muutoin käy ilmi, saattaa uudelleen tutkittavaksi kysymys menettämisseuraamuksesta; tai

3) jos syyte siitä rikoksesta, jonka perusteella menettämisseuraamus tuomittiin, on sittemmin hylätty näyttämättömänä, tai muusta syystä syytteen hylkäämisen vuoksi menettämisseuraamuksenkaan tuomitsemiselle ei olisi ollut edellytyksiä.

9 b §

Lainvoiman saanut, menettämisseuraamusta koskeva tuomio rikosasiassa voidaan vastaajan vahingoksi purkaa:

1) jos 8 §:n 1 tai 2 kohdassa mainittu seikka on ollut olemassa ja sen voidaan otaksua vaikuttaneen siihen, että menettämisseuraamusta ei ole tuomittu tai että se on tuomittu olennaisesti lievempänä kuin se olisi tullut tuomita; tai

2) jos vedotaan seikkaan tai todisteeseen, jota ei ole aikaisemmin esitetty, ja sen esittäminen todennäköisesti olisi johtanut menettämisseuraamuksen tuomitsemiseen tai menettämisseuraamuksen tuomitsemiseen olennaisesti ankarampana.

Tuomiota ei pureta 1 momentin 2 kohdassa mainitusta syystä, ellei saateta todennäköiseksi, ettei asianosainen ole voinut vedota puheena olevaan seikkaan tai todisteeseen siinä tuomioistuimessa, joka on tuomion antanut, tai hakemalla muutosta tuomioon taikka että hän muutoin on pätevältä syystä ollut siihen vetoamatta.

10 §

Tuomion purkamista tarkoittava hakemus

Helsingissä 16 päivänä toukokuuta 2003

riita-asiassa sekä syytetyn tai 9 b §:ssä tarkoitettussa tapauksessa vastaajan vahingoksi rikosasiassa on tehtävä vuoden kuluessa siitä päivästä, jona hakija sai tiedon hakemuksen perusteena olevasta seikasta, tai jos hakemus nojautuu toisen rikolliseen menettelyyn, jona tätä koskeva tuomio sai lainvoiman. Mainittua aikaa ei kuitenkaan ole luettava aikaisemmasta kuin siitä päivästä, jona se tuomio, jonka purkamista haetaan, sai lainvoiman. Milloin hakemus riita-asiassa nojautuu 7 §:n 1 momentin 4 kohdassa mainittuun seikkaan, luetaan aika siitä päivästä, jona tuomio sai lainvoiman.

15 §

Jos rikosjutussa on tehty vahingonkorvaus- tai muu yksityisoikeudellinen vaatimus, on jutussa annetun tuomion purkamista koskevassa asiassa tältä osalta sovellettava riitajutussa annetun tuomion purkamista koskevia säännöksiä. Jos tuomio puretaan rangaistusvaatimusta tai menettämisvaatimusta koskevalta osalta, voidaan tuomio edellä sanotun estämättä samalla purkaa myös yksityisoikeudellista vaatimusta koskevalta osalta.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä loka-kuuta 2003.

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Oikeusministeri *Johannes Koskinen*

N:o 361

L a k i

rikoslain 15 luvun 1 §:n muuttamisesta

Annettu Helsingissä 16 päivänä toukokuuta 2003

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään 19 päivänä joulukuuta 1889 annetun rikoslain (39/1889) 15 luvun 1 §:ään, sellaisena
 kuin se on laissa 563/1998, uusi 2 momentti seuraavasti:

15 luku

Rikoksista oikeudenkäyttöä vastaan

1 §

Perätön lausuma tuomioistuimessa

voimassa myös kuultaessa henkilöä pääkäsittelyssä hänen henkilökohtaisesti läsnä olematta käyttäen videoneuvottelua, puhelinta tai muuta oikeudenkäymiskaaren 17 luvun 34 a §:ssä tarkoitettua teknistä tiedonvälitystapaa.

— — — — —
 Mitä edellä 1 momentissa säädetään, on

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä loka-
 kuuta 2003.

Helsingissä 16 päivänä toukokuuta 2003

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Oikeusministeri *Johannes Koskinen*

N:o 362

Valtioneuvoston asetus jätteen polttamisesta

Annettu Helsingissä 15 päivänä toukokuuta 2003

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty ympäristöministeriön esittelystä, säädetään 4 päivänä helmikuuta 2000 annetun ympäristönsuojelulain (86/2000) 11 ja 16 §:n sekä 3 päivänä joulukuuta 1993 annetun jätelain (1072/1993) 18 §:n 1 momentin nojalla siten kuin se on osaksi muutettuna laissa 605/1997:

1 §

Soveltamisala

Tätä asetusta sovelletaan poltto- tai rinnakkaispolttolaitokseen, jossa poltetaan kiinteää tai nestemäistä jätelaissa (1072/1993) tarkoitettua jätettä.

Tätä asetusta ei kuitenkaan sovelleta:

1) poltto- tai rinnakkaispolttolaitokseen, jossa poltetaan ainoastaan seuraavia jätteitä:

a) maa- ja metsätalouden kasviperäinen jäte;

b) elintarviketeollisuuden kasviperäinen jäte, jos jätteen polttamisesta syntyvä lämpö hyödynnetään;

c) ensiömassan tuotannon tai massasta valmistettavan paperin tuotannon yhteydessä syntyvä kuituainetta sisältävä kasviperäinen jäte, jos jäte poltetaan tuotantopaikalla rinnakkaispolttolaitoksessa ja syntyvä lämpö hyödynnetään;

d) puujäte, lukuun ottamatta puujätettä, joka voi puunsuoja-ainekäsittelyn tai pinnoituksen seurauksena sisältää halogenoituja

orgaanisia yhdisteitä tai raskasmetalleja sekä vastaava puujäte, joka on peräisin rakennus- ja purkujätteestä;

e) korkkijäte;

f) radioaktiivinen jäte;

g) eläinten ruhot, joita poltetaan siten kuin niiden käsitlemisestä erikseen säädetään eläintautien ehkäisemiseksi;

h) offshore-laitoksilla tapahtuvasta öljyn ja kaasun etsimisestä ja hyödyntämisestä syntyvä jäte, joka poltetaan näillä laitoksilla;

2) koelaitokseen, jota käytetään tutkimukseen ja testaukseen polttoprosessin kehittämiseksi ja jossa poltetaan jätettä alle 50 tonnia vuodessa.

Seuraaviin ongelmajätteisiin ei sovelleta tässä asetuksessa säädettyjä ongelmajätettä koskevia erityisvaatimuksia:

1) palavat nestemäiset jätteet, mukaan lukien öljyjätehuollosta annetussa valtioneuvoston päätöksessä (101/1997) määritellyt öljyjätteet, jotka täyttävät seuraavat vaatimukset:

a) polykloorattujen aromaattisten hiilivety-

jen, kuten polykloorattujen bifenyyliden (PCB) tai pentaklooratun fenolin (PCP), massapitoisuus ei ole suurempi kuin öljyjätehuollosta annetussa valtioneuvoston päätöksessä sallittu pitoisuus;

b) jätteet eivät sisällä jäteasetuksen (1390/1993) liitteessä 3 lueteltuja aineita sellaisina määrinä tai pitoisuuksina, että niiden polttaminen olisi jätelain 1 ja 6 §:n vastaista; ja

c) jätteen tehollinen lämpöarvo on vähintään 30 MJ kilogrammaa kohti;

2) palavat nestemäiset jätteet, jotka eivät voi aiheuttaa niiden polttamisesta suoraan syntyvissä savukaasuissa muita tai suurempia määriä epäpuhtauksia kuin raskaan polttoöljyn ja kevyen polttoöljyn rikkipitoisuudesta annetussa valtioneuvoston asetuksessa (766/2000) tarkoitettujen polttoaineiden polttamisesta.

2 §

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

1) *jätteellä* kiinteää tai nestemäistä jäte- laissa tarkoitettua jätettä;

2) *ongelmajätteellä* kiinteää tai nestemäistä jätelaissa tarkoitettua ongelmajätettä;

3) *sekalaisella yhdyskuntajätteellä* asumisesta taikka kaupasta, teollisuudesta tai muista laitoksista peräisin olevaa jätettä, joka ominaisuuksiensa ja koostumuksensa vuoksi muistuttaa asumisesta syntyvää jätettä, ei kuitenkaan yleisimpien jätteiden sekä ongelmajätteiden luettelosta annetun ympäristöministeriön asetuksen (1129/2001) liitteenä olevan luettelon luokassa 20 01 yksilöityjä jätelajeja eikä luettelon luokassa 20 02 mainittuja jätteitä;

4) *polttolaitoksella* jätteiden polttamiseen hapettamalla tai muulla lämpökäsittelyllä, kuten pyrolyysillä, kaasutuksella tai plasmakäsittelyllä, jos käsittelystä syntyvät aineet tämän jälkeen poltetaan, tarkoitettua kiinteää tai liikuteltavaa teknistä yksikköä ja laitetta, mukaan lukien kaikki laitosalueen polttolinjat sekä jätteen vastaanotto- ja varastointitilat ja laitosalueella tehtävään esikäsittelyyn tarkoitettut laitteistot, jätteen-, polttoaineen- ja ilmansyöttöjärjestelmät, kattilat, savukaasu-

jen käsittelylaitteistot, laitosalueella olevat polttojätteiden ja jäteveden käsittely- ja varastointilaitteistot, poistoputket sekä polttamisen valvontaan ja poltto-olosuhteiden rekisteröintiin ja seurantaan tarkoitetut laitteet ja järjestelmät;

5) *rinnakkaispolttolaitoksella* kiinteää tai liikuteltavaa laitosta, jonka pääasiallisena tarkoituksena on tuottaa energiaa tai aineellisia tuotteita ja jossa käytetään jätettä vakinaisena tai lisäpolttoaineena, taikka jossa jätettä lämpökäsittellään muutoin sen käsittelemiseksi, mukaan lukien laitosalueen ja koko laitoksen kaikki rinnakkaispolttolinjat sekä jätteen vastaanotto- ja varastointitilat ja laitosalueella tehtävään esikäsittelyyn tarkoitettut laitteistot, jäte-, polttoaine- ja ilmansyöttöjärjestelmät, kattilat, savukaasujen käsittelylaitteistot, laitosalueella olevat polttojätteiden ja jäteveden käsittely- ja varastointilaitteistot, poistoputket sekä polttamisen valvontaan ja poltto-olosuhteiden rekisteröintiin ja seurantaan tarkoitetut laitteet ja järjestelmät;

6) *käytössä olevalla polttolaitoksella* polttolaitosta, jonka

a) toimintaan on myönnetty ympäristölupa ennen 28 päivää joulukuuta 2002 ja jonka toiminta on aloitettu 28 päivään joulukuuta 2003 mennessä;

b) toimintaa koskevasta ympäristölupahakemuksesta on kuulutettu ennen 28 päivää joulukuuta 2002 ja jonka toiminta on aloitettu 28 päivään joulukuuta 2004 mennessä;

7) *käytössä olevalla rinnakkaispolttolaitoksella* rinnakkaispolttolaitosta, jonka

a) toimintaan on myönnetty ympäristölupa ennen 28 päivää joulukuuta 2002 ja jonka toiminta on aloitettu 28 päivään joulukuuta 2003 mennessä;

b) toimintaa koskevasta ympäristölupahakemuksesta on kuulutettu ennen 28 päivää joulukuuta 2002 ja jonka toiminta on aloitettu 28 päivään joulukuuta 2004 mennessä;

c) toimintaan on myönnetty ympäristölupa ja toiminta on aloitettu ennen 28 päivää joulukuuta 2002 ja jossa lisäksi on aloitettu jätteen polttaminen 28 päivään joulukuuta 2004 mennessä;

8) *nimelliskapasiteetilla* polttolaitoksen uuden polttokapasiteettien summaa, jonka rakentaja on määrittänyt ja toiminnanharjoittaja

vahvistanut ottaen huomioon erityisesti jätteen lämpöarvon tunnissa poltetun jätteen määränä ilmaistuna;

9) *päästöillä* aineiden, tärinän, lämmön tai melun välitöntä tai välillistä pääsyä laitoksessa sijaitsevista piste- tai hajakuormituslähteistä ilmaan, veteen tai maaperään;

10) *päästöjen raja-arvolla* tiettyjen muutujien avulla ilmaistua päästön massaa, pitoisuutta tai tasoa, joka ei saa ylittyä yhden tai useamman ajanjakson aikana;

11) *dioksiineilla ja furaaneilla* tämän asetuksen liitteessä I lueteltuja polykloorattuja dibentso-p-dioksiineja ja dibentsofuraaneja;

12) *polttojätteellä* sellaista kiinteää tai nestemäistä jätettä mukaan lukien pohjatuhka ja kuona, lento- ja kattilatuhka, savukaasun käsittelystä syntyvät kiinteät reaktiotuotteet, savukaasun puhdistuksen jäteveden käsittelystä syntyvä liete, käytetyt katalyytit ja käytetty aktiivihiili, joka syntyy poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen polttoprosessissa, savukaasun tai jäteveden käsittelyssä taikka muissa poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen prosesseissa;

13) *biomassalla* ainesta, joka muodostuu kokonaan tai osittain maa- tai metsätalouden kasviperäisestä aineksesta ja jota voidaan käyttää sen energiasisällön hyödyntämiseen sekä 1 §:n 2 momentin 1 kohdan a—e alakohdassa tarkoitettuja jätteitä.

3 §

Toiminnan järjestämisen yleiset vaatimukset

Jätteen polttamisessa on noudatettava, mitä ympäristönsuojelulaissa (86/2000), jätelaissa ja tässä asetuksessa säädetään sekä mitä siitä muutoin määrätään ympäristöluvassa.

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen toiminnanharjoittajan on toteutettava jätteen toimittamiseen ja vastaanottoon liittyvät varotoimet siten, että ehkäistään ympäristölle aiheutuvat haitat ja erityisesti ilman, maaperän sekä pinta- ja pohjavesien pilaantuminen samoin kuin haju- ja meluhaitat ja ihmisten terveydelle aiheutuvat välittömät vaarat, taikka vähennetään niitä niin paljon kuin se on käytännössä mahdollista. Tartuntavaaraa aiheuttavaa kliinistä jätettä ei saa sekoittaa muihin jäteluokkiin kuuluviin jätteisiin ennen

polttoa, eikä sitä saa käsitellä laitoksessa muutoin ennen sen syöttöä polttouuniin.

4 §

Laitoksen vastaava hoitaja

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksella on oltava nimetty vastaava hoitaja, jolla on tehtävään riittävä koulutus ja työkokemus. Vastaava hoitaja on ilmoitettava valvontaviranomaiselle.

5 §

Jätettä koskevat tiedot

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen toiminnanharjoittajan on huolehdittava, että vastaanotettujen jätteiden tiedot kirjataan ja jätteet punnitaan jäte-erittäin. Jätteen paino on määritettävä mahdollisuuksien mukaan yleisimpien jätteiden sekä ongelmajätteiden luettelosta annetun ympäristöministeriön asetuksen mukaista jäteluokitusta noudattaen.

Ongelmajätteistä on oltava lisäksi tiedot:

1) jätteen fysikaalisista ominaisuuksista ja mahdollisuuksien mukaan kemiallisesta koostumuksesta sekä muut tiedot jätteen soveltuvuudesta polttamiseen aiotussa prosessissa;

2) jätteen vaarallisista ominaisuuksista, aineista, joiden kanssa sitä ei saa sekoittaa, ja jätteen käsittelemisessä noudatettavista muista varotoimista.

Mitä 1 ja 2 momentissa säädetään, ei tarvitse noudattaa, jos jäte on syntynyt toiminnanharjoittajan omassa toiminnassa ja jäte poltetaan rinnakkaispolttolaitoksessa jätteen syntypaikalla ja toimintaa koskevalla ympäristöluvalla varmistetaan, että tätä asetusta muutoin noudatetaan.

6 §

Ongelmajätteen vastaanoton vaatimukset

Ongelmajätteiden poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen toiminnanharjoittajan on huolehdittava, että:

1) ongelmajätteistä annettavista tiedoista sekä ongelmajätteiden pakkaamisesta ja merkitsemisestä annetussa valtioneuvoston päätöksessä (659/1996) sekä tarvittaessa Euroo-

pan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 259/93 sekä vaarallisten aineiden kuljetuksesta annetuissa säännöksissä edellytetyt asiakirjat tarkastetaan;

2) tarpeelliset ja edustavat näytteet otetaan mahdollisuuksien mukaan ennen jäte-erän purkamista 5 §:ssä tarkoitettujen tietojen tarkistamiseksi ja poltettavan jätteen laadun valvomiseksi sekä että nämä näytteet säilytetään vähintään yhden kuukauden ajan jäte-erän polttamisesta.

Mitä 1 momentissa säädetään, ei tarvitse noudattaa, jos jäte on syntynyt toiminnanharjoittajan omassa toiminnassa ja jäte poltetaan rinnakkaispolttolaitoksessa jätteen syntypaikalla ja toimintaa koskevalla ympäristöluvalla varmistetaan, että tätä asetusta muutoin noudatetaan.

7 §

Energian talteenottaminen

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen polttoprosessissa syntyvä lämpö on hyödynnettävä niin hyvin kuin se on käytännössä mahdollista.

8 §

Poltto-olosuhteet

Jätteen palamisen on polttolaitoksessa oltava mahdollisimman täydellistä siten, että kuonassa ja pohjatuhkassa olevan orgaanisen hiilen kokonaismäärä on alle kolme prosenttia tai niiden hehkutushäviö alle viisi prosenttia aineksen kuivapainosta. Tämän varmistamiseksi jäte on tarvittaessa esikäsiteltävä.

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitos on suunniteltava, rakennettava ja varustettava ja sitä on käytettävä siten, että savukaasun lämpötila nostetaan valvotusti ja homogeenisesti kaikkein epäedullisimminkin olosuhteissa vähintään kahdeksi sekunniksi 850 °C:seen mitattuna polttouunin sisäseinän läheisyydestä tai muusta ympäristöluvassa määrätystä palamiskammion edustavasta kohdasta. Polttolaitoksessa on edellä mainittu lämpötila

saavutettava polttoilman viimeisen syötön jälkeen.

Jos poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksessa poltettavan ongelmajätteen sisältämien halogenoitujen orgaanisten aineiden pitoisuus on enemmän kuin yksi prosentti kloorina ilmaistuna, lämpötila on nostettava 1 100 °C:seen vähintään kahdeksi sekunniksi.

9 §

Polttimet ja niiden käyttö

Polttolaitoksen jokainen polttouuni on varustettava vähintään yhdellä lisäpolttimella. Lisäpolttimen on oltava sellainen, että se kytkeytyy toimintaan automaattisesti, kun savukaasujen lämpötila laskee polttoilman viimeisen syötön jälkeen alle 850 °C:en, tai poltettaessa ongelmajätettä, jossa on enemmän kuin yksi prosentti orgaanisia halogenoituja aineita kloorina ilmaistuna, alle 1 100 °C:en, taikka jos lämpötila laskee alle 11 §:n mukaisesti määrätyn lämpötilan. Lisäpolttinta on käytettävä myös laitoksen käynnistys- ja pysäytystoimien aikana mainittujen lämpötilojen ylläpitämiseksi ja niin kauan kuin palamiskammiossa on polttamatonta jätettä.

Käynnistyksen ja pysäytyksen aikana tai, kun savukaasun lämpötila laskee alle 850 tai 1 100 °C:en taikka jos lämpötila laskee alle 11 §:n mukaisesti määrätyn lämpötilan, lisäpolttimeen ei saa syöttää polttoaineita, jotka voivat aiheuttaa suurempia päästöjä kuin raskaan polttoöljyn ja kevyen polttoöljyn rikkipitoisuudesta annetussa valtioneuvoston asetuksessa tarkoitettujen polttoaineiden taikka neste- tai maakaasun polttamisesta.

10 §

Jätteen syöttäminen palotilaan

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksessa on oltava käytössä automaattinen järjestelmä, joka estää jätteen syöttämisen

1) käynnistyksen aikana, kunnes savukaasun lämpötila on saavuttanut 850 °C:tta, tai 1 100 °C:tta poltettaessa ongelmajätettä, jonka sisältämien halogenoitujen orgaanisten aineiden pitoisuus on enemmän kuin yksi prosentti kloorina ilmaistuna, taikka kunnes

11 §:n mukaisesti määrätty lämpötila on saavutettu;

2) polton aikana, kun lämpötila alittaa 850 °C:tta, tai 1 100 °C:tta poltettaessa ongelmajätettä, jonka sisältämien halogeenoitujen orgaanisten aineiden pitoisuus on enemmän kuin yksi prosentti kloorina ilmaistuna, taikka kunnes 11 §:n mukaisesti määrätty lämpötila on saavutettu; ja

3) polton aikana, kun tässä asetuksessa edellytetyt jatkuvat mittaukset osoittavat, että jokin päästöjen raja-arvoista ylittyy puhdistuslaitteissa ilmenevien häiriöiden tai vikojen vuoksi.

11 §

Poltto-olosuhteiden määrittäminen ympäristöluvassa

Jos polttolaitoksessa poltetaan vain tiettyihin jäteluokkiin kuuluvia jätteitä tai käytetään vain tiettyjä lämpökäsittelyprosesseja ja tässä asetuksessa säädettyjen vaatimusten noudattamisesta voidaan muutoin varmistua, ympäristöluvassa voidaan määrätä muista kuin 8—10 §:n mukaisista lämpötilaa tai viipymää koskevista vaatimuksista edellyttäen, ettei syntyvän polttojätteen eikä sen sisältämien orgaanisten epäpuhtauksien määrä ole suurempi kuin noudatettaessa 8 ja 9 §:ssä säädettyjä vaatimuksia.

Jos rinnakkaispolttolaitoksessa poltetaan vain tiettyihin jäteluokkiin kuuluvia jätteitä ja laitoksessa käytetään vain tiettyjä lämpökäsittelyprosesseja ja tässä asetuksessa säädettyjen vaatimusten noudattamisesta voidaan muutoin varmistua, ympäristöluvassa voidaan määrätä muista kuin 8 ja 10 §:n mukaisista lämpötilaa tai viipymää koskevista vaatimuksista edellyttäen, että tämän asetuksen liitteessä V ilmaistuja orgaanisen hiilen kokonaismäärän ja hiilimonoksidin päästöjen raja-arvoja ei ylitetä. Jos käytössä oleva rinnakkaispolttolaitos on sellu- ja paperiteollisuuden kuorikattila, on ympäristöluvassa annettavan tällaisen lupamääräyksen edellytyksenä kuitenkin, että tämän asetuksen liitteessä V ilmaistuja orgaanisen hiilen kokonaismäärän päästöjen raja-arvoja ei ylitetä.

2 430301/62

12 §

Päästöjen johtaminen ilmaan

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitos on suunniteltava, rakennettava ja varustettava ja sitä on käytettävä siten, että ehkäistään sellaiset ilmaan johdettavat päästöt, jotka aiheuttavat merkittävää ilman pilaantumista maanpinnan tasolla. Savukaasut on poistettava savupiipun kautta hallitulla tavalla. Savupiipun korkeus on määritettävä ottaen huomioon, mitä ilmanlaadusta annetussa valtioneuvoston asetuksessa (711/2001) säädetään ja siten, ettei toiminnasta aiheudu terveyshaittaa taikka merkittävää muuta ympäristön pilaantumista tai sen vaaraa.

13 §

Ilmaan johdettavien päästöjen raja-arvot

Polttolaitos, käsittelemättömän sekalaisen yhdyskuntajätteen rinnakkaispolttolaitos tai ongelmajätteen rinnakkaispolttolaitos on suunniteltava, rakennettava ja varustettava ja sitä on käytettävä siten, että savukaasun epäpuhtauksien pitoisuudet eivät ylitä tämän asetuksen liitteessä V ilmaistuja päästöjen raja-arvoja.

Muu kuin 1 momentissa tarkoitettu rinnakkaispolttolaitos on suunniteltava, rakennettava ja varustettava ja sitä on käytettävä siten, että savukaasun epäpuhtauksien pitoisuudet eivät ylitä tämän asetuksen liitteessä II ilmaistuja päästöjen raja-arvoja.

Päästöjen raja-arvojen noudattamisen valvomiseksi tehtävien mittausten tulokset on muunnettava 19 §:n mukaisesti.

14 §

Vesiin johdettavat päästöt

Savukaasujen puhdistuksesta syntyvän jäteveden päästäminen vesistöön on ehkäistävä mahdollisimman tehokkaasti siten kuin ympäristöluvassa määrätään. Jäteveden epäpuhtaudet mitattuna savukaasujen puhdistuksesta syntyvästä jätevedestä eivät saa ylittää tämän asetuksen liitteessä IV ilmaistuja päästöjen raja-arvoja. Jätevettä ei saa laimentaa päästöjen raja-arvojen noudattamiseksi.

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitos ja sen jätteiden varastointialueet on suunniteltava ja niitä on käytettävä siten, että maaperään, pintavesiin ja pohjavesiin joutuvat luvattomat ja ennalta arvaamattomat päästöt ehkäistään. Laitosalueen hulevesille taikka laitosalueella tapahtuvista vuodoista tai palonsammutustoimista peräisin oleville epäpuhtaille vesille on oltava allas tai säiliö, joka on riittävän suuri vesien säilyttämiseen. Jätevedet on tarvittaessa tutkittava ja käsiteltävä.

Jos savukaasujen puhdistamisesta syntyvä jätevesi käsitellään laitoksessa yhdessä laitoksen muun jäteveden kanssa tai muussa jäteveden käsittelylaitoksessa, joka ei ole polttolaitoksen taikka rinnakkaispolttolaitoksen yhteydessä, toiminnanharjoittajan on tehtävä 20 §:ssä tarkoitetut mittaukset:

1) savukaasun puhdistusprosessista syntyvästä jätevesivirrasta ennen sen johtamista yhteiseen jätevesien käsittelylaitokseen;

2) yhdestä tai useammasta muusta kuin 1 kohdassa tarkoitettusta jätevesivirrasta ennen sen johtamista yhteiseen jätevesien käsittelylaitokseen;

3) paikassa, jossa jätevesi poistetaan käsittelyn jälkeen poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksesta.

Toiminnanharjoittajan on tehtävä tarvittavat ainetaselaskelmat määrittääkseen jätevesipäästössä olevat päästömäärät, joiden voidaan katsoa johtuvan savukaasujen puhdistamisesta syntyvästä jätevedestä, sen selvittämiseksi, noudatetaanko tämän asetuksen liitteessä IV ilmaistuja päästöjen raja-arvoja.

15 §

Polttojätteen käsittely

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen toiminnasta syntyvän polttojätteen määrää on vähennettävä ja haitallisuutta ehkäistävä mahdollisimman paljon. Polttojäte on mahdollisuuksien mukaan hyödynnettävä välittömästi laitoksessa tai muulla tavalla siten kuin siitä ympäristöluvassa määrätään.

Kuiva pölymäinen polttojäte, kuten kattilatuhan sekä savukaasujen käsittelystä syntyvä kuiva polttojäte, on kuljetettava ja välivarastoitava tarvittaessa suljetuissa säiliöissä siten, että jätteen joutuminen ympäristöön estetään.

Ennen poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen polttojätteen käsittely- tai hyödyntämistapojen määrittämistä on selvitettävä eri polttojätteiden fysikaaliset ja kemialliset ominaisuudet ja haitallisuus ympäristölle. Selvityksen tulee koskea polttojätteen liukoisen jakeen ja raskasmetallien liukoisen jakeen kokonaismäärää.

16 §

Mittausjärjestelmän vaatimukset

Ennen ympäristöluvan myöntämistä on varmistauduttava siitä, että lupahakemuksessa esitetyt ilmaan ja veteen johdettavien päästöjen mittaamiseen ehdotetut mittausmenetelmät ovat tämän asetuksen liitteen III mukaiset.

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitokseen on asennettava sellaiset mittauslaitteistot ja käytettävä sellaisia menetelmiä, joilla voidaan seurata laitoksen polttoprosessin kannalta merkityksellisiä muuttujia, olosuhteita ja päästöjä.

Valvontaviranomaisen on varmistettava, että ilmaan ja veteen johdettavien päästöjen seurantaan käytettävä automaattinen laitteisto on asianmukaisesti asennettu. Valvontaviranomaisen on lisäksi varmistettava että laitteisto toimii ja että laitteistolle tehdään tarkastustestit kerran vuodessa. Kalibrointi on tehtävä rinnakkaismittauksilla viitemenetelmin ainakin kerran kolmessa vuodessa.

17 §

Mittaukset ilmaan johdettavista päästöistä

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksessa on tehtävä tämän asetuksen liitteen III mukaiset ilmaan johdettavien päästöjen mittaukset seuraavasti:

1) jatkuvat mittaukset seuraavista epäpuhtauksista:

- a) typenoksidit (NO_x), jos ympäristöluvassa on niitä koskeva päästöjen raja-arvo;
- b) hiilimonoksidi (CO);
- c) hiukkasten kokonaismäärä;
- d) orgaanisen hiilen kokonaismäärä (TOC);
- e) suolahappo (HCl);
- f) fluorivety (HF);

g) rikkidioksidi (SO_2);
2) jatkuvat mittaukset seuraavista prosessin toimintaan liittyvistä muuttujista:

a) lämpötila uunin sisäseinän läheisyydestä taikka muusta ympäristöluvassa tai siinä määrättyssä tarkkailusuunnitelmaa koskevassa päätöksessä määritellystä palamiskammion edustavasta kohdasta;

b) savukaasun happipitoisuus, paine, lämpötila ja vesihöyrysisältö; ja

3) vähintään kahdesti vuodessa mittaukset raskasmetalleista, dioksiineista ja furaaneista, kuitenkin siten, että poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen ensimmäisen 12 käyttökuukauden aikana on mittaukset tehtävä vähintään joka kolmas kuukausi.

Savukaasujen viipymäaika, vähimmäislämpötila ja happipitoisuus on todennettava asianmukaisesti vähintään kerran poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen käyttöönoton aikana ja epäedullisimmiksi ennakoituissa käyttöolosuhteissa.

18 §

Päästömittauksia koskevat erityissäännökset

Edellä 17 §:ssä tarkoitettuja mittauksia ei tarvitse tehdä seuraavissa erityistilanteissa:

1) fluorivedyn (HF) jatkuvia mittauksia, jos suolahapon (HCl) käsittelyssä on vaiheita, joilla varmistetaan, ettei suolahapon päästöjen raja-arvo ylitä ja fluorivedyn päästöistä tehdään muutoin määräaikaiset mittaukset siten kuin 17 §:n 1 momentin 3 kohdassa säädetään;

2) vesihöyrysisällön jatkuvia mittauksia, jos näytteenä otettu savukaasu kuivataan ennen päästöjen analysointia;

3) suolahapon (HCl), fluorivedyn (HF) ja rikkidioksidin (SO_2) jatkuvia mittauksia, jos toiminnanharjoittaja voi osoittaa, että mainittujen epäpuhtauksien päästöt eivät voi missään olosuhteissa ylittää asetettuja päästöjen raja-arvoja ja mainittujen epäpuhtauksien päästöistä tehdään muutoin määräaikaiset mittaukset siten kuin 17 §:n 1 momentin 3 kohdassa säädetään.

Edellä 17 §:n 1 momentin 3 kohdassa säädettyjen raskasmetallien määräaikaisten mittausten aikaväliä voidaan pidentää yhteen kertaan kahdessa vuodessa sekä dioksiinien ja

furaanien määräaikaisten mittausten aikaväliä yhteen kertaan vuodessa, jos:

1) poltettava jäte muodostuu ainoastaan muiden jätteiden kuin ongelmajätteiden selaisista lajitelluista palavista jakeista, jotka eivät sovellu kierrätykseen;

2) poltettavat jätteet täyttävät jätteiden laadunhallintaa koskevien yleisesti käytössä olevien ja voimassa olevien standardien kriteerit;

3) jätteiden polttaminen on otettu huomioon jätelain 40 §:ssä tarkoitetussa suunnitelmassa; ja

4) toiminnanharjoittaja voi osoittaa luotettavasti jätteiden laatuun ja vastaavien jätteiden poltosta tehtyihin päästömittauksiin perustuen, että päästöt alittavat kaikissa olosuhteissa selvästi tämän asetuksen liitteessä II tai liitteessä V raskasmetalleille, dioksiineille ja furaaneille vahvistetut päästöjen raja-arvot.

Edellä 1 momentin 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa mittauksista on määrättävä erikseen ympäristöluvassa. Edellä 2 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa ympäristöluvassa on määrättävä erikseen jätteiden laadusta ja ominaisuuksista sekä mittausten aikavälistä. Viimeksi mainittua momenttia sovelletaan kuitenkin enintään vuoden 2004 loppuun asti.

19 §

Mittaustulosten muuntaminen päästöjen raja-arvojen tarkistamiseksi

Päästömittausten tulokset on muunnettava jäljempänä mainittuja olosuhteita vastaaviksi ja hapen osalta tämän asetuksen liitteessä VI tarkoitettun kaavan mukaisesti seuraavasti:

1) polttolaitosten savukaasussa (kuiva kaasu) lämpötila on 273 K, paine 101,3 kPa ja happipitoisuus 11 prosenttia;

2) öljyjätehuollosta annetussa valtioneuvoston päätöksessä määriteltyjen öljyjätteiden polttamisesta syntyvässä savukaasussa (kuiva kaasu) lämpötila on 273 K, paine 101,3 kPa ja happipitoisuus 3 prosenttia.

Jos jätteitä poltetaan poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksessa hapetetuissa ilmassa, mittaustulokset voidaan määrittää sen ympäristöluvassa määrätyn happipitoisuuden mukaan, jossa on otettu huomioon polttoprosessin erityisolosuhteet.

Rinnakkaispolttolaitoksen polton mittaus-
tulokset on määritettävä tämän asetuksen
liitteen II mukaisesti laskettavan kokonais-
happipitoisuuden mukaan.

Ongelmajätteiden poltto- tai rinnakkais-
polttolaitoksen päästöjen epäpuhtauksien mit-
taustulosten muuntamiseksi on tehtävä 1
momentin 1 kohdassa tarkoitettu happipitoi-
suuden standardointi ainoastaan, jos happipi-
toisuus, joka on mitattu saman ajanjakson
aikana kuin epäpuhtauspitoisuus, on suurempi
kuin hapen standardipitoisuus.

20 §

Mittaukset vesiin johdettavista päästöistä

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksessa on
tehtävä tämän asetuksen liitteen III mukaiset
vesiin johdettavien epäpuhtauksien mittauk-
set. Käsitellyn jäteveden seuranta on toteu-
tettava ympäristönsuojelulain ja sen nojalla
säädetyn mukaisesti.

Seuraavat mittaukset on tehtävä jäteveden
poistopaikassa:

1) jäteveden happamuuden, lämpötilan ja
virtauksen jatkuvat mittaukset;

2) kiintoaineksen kokonaismäärän päivit-
täiset mittaukset pistokokeina tai ympäristö-
luvan määräyksen mukaisesti vuorokauden
ajalta otetuista virtaukseen suhteutetuista
edustavista näytteistä;

3) vuorokauden päästöjä edustavan näyt-
teen ainakin kuukausittaiset, virtaukseen suh-
teutetut mittaukset tämän asetuksen liitteessä
IV tarkoitetuista epäpuhtauksista 2—10; ja

4) ainakin kerran puolessa vuodessa diok-
siinien ja furaanien mittaukset, 12 ensimmäi-
sen käyttökuukauden aikana kuitenkin aina-
kin kerran kolmessa kuukaudessa.

21 §

Mittaustulosten tallentaminen

Kaikki mittaustulokset on tallennettava,
käsiteltävä ja esitettävä tarkoituksenmukaisel-
la tavalla, jotta valvontaviranomainen voi
tarvittaessa tarkastaa, että tässä asetuksessa
säädettyjä toimintaa koskevia vaatimuksia ja
tämän asetuksen päästöjen raja-arvoja nou-
datetaan.

22 §

Ilmaan johdettavien päästöjen mittaustulos- ten vertaaminen raja-arvoihin

Ilmaan johdettavien päästöjen raja-arvot
eivät ylity, jos:

1) yksikään vuorokausikeskiarvoista ei yli-
tä tämän asetuksen liitteen V kohdassa 1
mainittuja tai liitteessä II tarkoitetuilla me-
nettelyillä määritettyjä päästöjen raja-arvoja;

2) vuoden aikana mitatuista vuorokausi-
keskiarvoista 97 prosenttia ei ylitä tämän
asetuksen liitteessä V olevassa 5 kohdan
ensimmäisessä luetelmakohdassa mainitun
päästön raja-arvoa;

3) yksikään puolen tunnin keskiarvoista ei
ylitä tämän asetuksen liitteessä V olevassa 2
kohdan sarakkeessa A tarkoitettuja päästöjen
raja-arvoja, tai 97 prosenttia vuoden aikana
mitatuista puolen tunnin keskiarvoista ei ylitä
tämän asetuksen liitteessä V olevassa 2
kohdan sarakkeessa B tarkoitettuja päästöjen
raja-arvoja;

4) yksikään raskasmetallien sekä dioksi-
inien ja furaanien mittaustulos ei ylitä tämän
asetuksen liitteessä V olevassa 3 ja 4 koh-
dassa mainittuja tai liitteessä II tarkoitetuilla
menettelyillä määritettyjä päästöjen raja-ar-
voja; ja

5) tämän asetuksen liitteessä V olevassa 5
kohdan toisen luetelmakohdassa mainittuja tai
liitteessä II tarkoitetuilla menettelyillä mää-
ritettyjä päästöjen raja-arvoja noudatetaan
muutoin.

Päästöjen puolen tunnin ja kymmenen
minuutin keskiarvot on määritettävä varsinai-
sen toiminta-ajan kuluessa mitatuista arvoista,
joista on vähennetty tämän asetuksen liittees-
sä III tarkoitettua luottamusvälin arvot. Vuo-
rokausikeskiarvot on laskettava näiden kes-
kiarvoista. Varsinaiseen toiminta-aikaan ei
lueta käynnistys- ja pysäytysvaihetta, jollei
niiden aikana polteta jätettä.

Jotta 2 momentissa tarkoitettu vuorokau-
sikeskiarvo olisi edustava, vuorokaudessa saa
hylätä enintään viisi puolen tunnin keskiarvoa
jatkuissa mittauksissa käytettävän järjestel-
män toimintahäiriön tai huollon vuoksi. Sa-
masta syystä vuodessa saa hylätä enintään
kymmenen vuorokausikeskiarvoa jatkuissa
mittauksissa.

Näytteenottoaikana tehtyjen mittausten keskiarvot sekä fluorivedyn (HF), suolahapon (HCl) ja rikkidioksidin (SO₂) määräaikaisten mittausten keskiarvot on määritettävä 17 §:n 1 momentin 3 kohdan sekä tämän asetuksen liitteen III vaatimusten mukaisesti.

23 §

Veteen johdettavien päästöjen mittaustulosten vertaaminen raja-arvoihin

Veteen johdettavien päästöjen raja-arvot eivät ylitä, jos:

1) kiintoaineen kokonaismäärän mittaustuloksista 95 prosenttia ja 100 prosenttia eivät ylitä tämän asetuksen liitteessä IV mainittuja vastaavia päästöjen raja-arvoja;

2) raskasmetallien mittaustuloksista enintään yksi vuodessa ylittää tämän asetuksen liitteessä IV mainitut päästöjen raja-arvot tai, jos ympäristöluvassa on määrätty useammasta kuin 20 näytteestä vuodessa, enintään 5 prosenttia kyseisistä näytteistä ylittää tämän asetuksen liitteessä IV tarkoitetut päästöjen raja-arvot; ja

3) dioksiinien ja furaanien kahdesti vuodessa tehtävien mittausten tulokset eivät ylitä tämän asetuksen liitteessä IV tarkoitettua päästöjen raja-arvoa.

24 §

Raja-arvojen ylittämisestä ilmoittaminen

Jos tehdyistä mittauksista käy ilmi, että tämän asetuksen mukaiset päästöjen raja-arvot ylittyvät, toiminnanharjoittajan on ilmoitettava asiasta viipymättä valvontaviranomaiselle.

25 §

Tiedottaminen

Valvontaviranomaisen on laadittava luettelo poltto- ja rinnakkaispolttolaitoksista ja saatettava se yleisön saataville.

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksen toiminnanharjoittajan on vuosittain laadittava valvontaviranomaiselle selvitys laitoksen toiminnasta. Selvityksessä on selostettava ainakin prosessin toiminta sekä ilmaan ja veteen

johdetut päästöt verrattuna tämän asetuksen mukaisiin päästöjen raja-arvoihin. Yleisöllä on oltava oikeus tutustua selvityksiin. Selvitykset on julkaistava sähköisesti.

26 §

Poikkeukselliset käyttöolosuhteet

Ympäristöluvassa on määrättävä pisin sallittu aika, jonka kuluessa puhdistuslaitteiden teknisesti välttämättömien seisokkien, häiriöiden tai vikojen vuoksi päästöt ilmaan ja veteen saavat ylittää säädetty päästöjen raja-arvot, sekä aika, jonka päästöjen mittaamiseen tarkoitetut laitteet saavat olla poissa käytöstä.

Edellä 1 momentissa tarkoitetun häiriön tapahtuessa toiminnanharjoittajan on rajoitettava toimintaa tai keskeytettävä se mahdollisimman nopeasti, kunnes tavanomainen toiminta voi jatkua.

Poltto- tai rinnakkaispolttolaitoksessa tai polttolinjalla ei saa missään olosuhteissa jatkaa jätteenpolttoa keskeytymättä yli neljää tuntia, jos päästöjen raja-arvot ylittyvät. Tällaisten tilanteiden yhteenlaskettu kesto koko laitoksen samaan savukaasujen puhdistuslaitteeseen yhdistetyissä linjoissa saa olla enintään 60 tuntia vuodessa. Tässä momentissa tarkoitettussa tilanteessa on huolehdittava muutoin, että 10 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaista vaatimusta noudatetaan.

Ilmaan johdettavien päästöjen hiukkasten kokonaispitoisuus ei polttolaitoksessa saa missään olosuhteissa ylittää 150 mg/m³ puolen tunnin keskiarvona ilmaistuna. Myöskään ilmaan johdettavien hiilimonoksidin ja orgaanisen hiilen kokonaismäärän päästöjen raja-arvot eivät saa ylittyä. Kaikkien muiden 4 §:ssä ja 8—12 §:ssä tarkoitettujen vaatimusten tulee täyttyä.

27 §

Voimaantulo ja siirtymäsäännökset

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä kesäkuuta 2003.

Tällä asetuksella kumotaan yhdyskuntajätettä polttavien laitosten aiheuttaman ilman pilaantumisen ehkäisemisestä 23 päivänä ke-

säkuuta 1994 annettu valtioneuvoston päätös (626/1994), ongelmajätteiden poltosta 28 päivänä elokuuta 1997 annettu valtioneuvoston päätös (842/1997) sekä öljyjätehuollosta 30 päivänä tammikuuta 1997 annetun valtioneuvoston päätöksen (101/1997) 7 §.

Käytössä olevaan poltto- tai rinnakkaispolttolaitokseen sovelletaan tätä asetusta 29

päivästä joulukuuta 2005 alkaen. Tällä asetuksella kumottavia säädöksiä sovelletaan niiden soveltamisalaan kuuluvaan käytössä olevaan poltto- tai rinnakkaispolttolaitokseen 28 päivään joulukuuta 2005 saakka. Siihen sovelletaan kuitenkin edellä todetun estämättä tämän asetuksen liitteissä erikseen mainittuja säännöksiä jo asetuksen voimaantulopäivästä.

Helsingissä 15 päivänä toukokuuta 2003

Ympäristöministeri *Jan-Erik Enestam*

Ympäristöneuvos Markku Hietämäki

*Liite I***Dibentso-p-dioksiinien ja dibentsofuraanien ekvivalenttikertoimet**

Dioksiinien ja furaanien kokonaispitoisuuksien (toksisuusekvivalentin) määrittämiseksi seuraavien dibentso-p-dioksiinien ja dibentsofuraanien massapitoisuudet kerrotaan seuraavilla ekvivalenttikertoimilla ennen yhteenlaskua:

		Toksisuusekvivalentti- kerroin
2,3,7,8	— Tetraklooridibentsodioksiini (TCDD)	1
1,2,3,7,8	— Pentaklooridibentsodioksiini (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8	— Heksaklooridibentsodioksiini (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Heksaklooridibentsodioksiini (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Heksaklooridibentsodioksiini (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptaklooridibentsodioksiini (HpCDD)	0,01
	— Oktaklooridibentsodioksiini (OCDD)	0,001
2,3,7,8	— Tetraklooridibentsofuraani (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8	— Pentaklooridibentsofuraani (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8	— Pentaklooridibentsofuraani (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8	— Heksaklooridibentsofuraani (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Heksaklooridibentsofuraani (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Heksaklooridibentsofuraani (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8	— Heksaklooridibentsofuraani (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptaklooridibentsofuraani (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9	— Heptaklooridibentsofuraani (HpCDF)	0,01
	— Oktaklooridibentsofuraani (OCDF)	0,001

Rinnakkaispolttolaitoksen ilmaan johdettavien päästöjen raja-arvojen määrittäminen

Rinnakkaispolttolaitoksen raja-arvot määritellään tämän liitteen 1 kohdan laskukaavalla (sekoitussääntö), jos liitteen 2—4 kohdissa ei ole esitetty erityistä kokonaispäästöjen raja-arvoa C.

1. Päästöjen raja-arvojen laskenta

Kullekin savukaasun sisältämälle epäpuhtaudelle sekä hiilimonoksidille määritetään raja-arvo seuraavasti:

$$\frac{V_{\text{jäte}} \times C_{\text{jäte}} + V_{\text{prosessi}} \times C_{\text{prosessi}}}{V_{\text{jäte}} + V_{\text{prosessi}}} = C$$

$V_{\text{jäte}}$: pelkästään jätteen poltosta syntyvän savukaasun volyymi, joka määritetään sen jätteen perusteella, jonka luvassa määritetty lämpöarvo on pienin tässä asetuksessa säädettyjen olosuhteiden mukaisesti muunnettuna.

$C_{\text{jäte}}$: polttolaitoksille liitteen V päästöjen raja-arvot asiaankuuluvien epäpuhtauksien ja hiilimonoksidin osalta.

V_{prosessi} : laitosprosessista, mukaan lukien laitoksessa tavanomaisesti käytettyjen sallittujen polttoaineiden (lukuun ottamatta jätteitä) polttaminen, syntyvän savukaasun volyymi, joka määritetään tässä asetuksessa säädetyn happipitoisuuden perusteella. Jos säännökset puuttuvat näiden laitosten osalta, käytetään sellaisen savukaasun todellista happipitoisuutta, jota ei ole laimennettu lisäämällä siihen prosessin kannalta tarpeetonta ilmaa. Muiden olosuhteiden mukaisesti tapahtuvasta muuntamisesta säädetään tässä asetuksessa.

C_{prosessi} : tämän liitteen 2—4 kohdissa tietyille teollisuusaloille asetetut päästöjen raja-arvot, tai jos tällaiset raja-arvot puuttuvat, sellaisten laitosten savukaasussa esiintyvien asianomaisten epäpuhtauksien ja hiilimonoksidin päästöjen raja-arvot, joista säädetään muualla laissa, kun niissä poltetaan tavanomaisesti sallittuja polttoaineita (lukuun ottamatta jätteitä). Jos tällaisia säädöksiä ei ole, käytetään luvassa asetettuja päästöjen raja-arvoja. Jos tällaisia luvassa asetettuja päästöjen raja-arvoja ei ole, käytetään todellisia massapitoisuuksia.

C: tämän liitteen 2—4 kohdissa tietyille teollisuusaloille ja tietyille epäpuhtauksille asetetut kokonaispäästöjen raja-arvot ja happipitoisuus tai jos tällaiset raja-arvot puuttuvat, hiilimonoksidia ja asianomaisten epäpuhtauksien kokonaispäästöjen raja-arvot, joilla korvataan tämän asetuksen liitteissä asetetut päästöjen raja-arvot. Kokonaishappipitoisuus, jolla korvataan muuntamisen perustana oleva happipitoisuus, määritetään edellä tarkoitetun pitoisuuden perusteella, jossa otetaan huomioon osavolyymit.

2. Sementtiuuneja koskevat erityissäännökset

Arvot on ilmoitettu vuorokausikeskiarvoina (jatkuvien mittauksien osalta). Näytteenottoajat ja muut mittausvaatimukset määräytyvät 13, 17 ja 18 §:n mukaan. Kaikki arvot ilmaistaan mg/m^3 :ssa (dioksiinit ja furaanit ng/m^3 :ssa). Puolen tunnin keskiarvoja tarvitaan ainoastaan vuorokausikeskiarvojen laskemiseen.

Päästöjen raja-arvojen noudattamisen tarkistamiseksi tehtävien mittausten tulokset on muunnettava seuraavia olosuhteita vastaaviksi: lämpötila 273 K, paine 101,3 kPa, happipitoisuus 10 %, kuiva kaasu.

2.1 Kokonaispäästöjen raja-arvot (C)

Epäpuhtaus	C
Hiukkasten kokonaismäärä	30 ⁽¹⁾
HCl	10
HF	1
NO _x käytössä olevat laitokset	800 ⁽²⁾
NO _x muut laitokset	500 ⁽³⁾
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5
Dioksiinit ja furaanit	0,1

⁽¹⁾ Alle kolme tonnia jätettä tunnissa polttavan sementtiuunin ympäristöluvassa voidaan määrätä, että hiukkaspäästöjen raja-arvo on 1 päivään tammikuuta 2008 saakka enintään $50 \text{ mg}/\text{m}^3$.

⁽²⁾ Käytössä olevan märkämenetelmällä toimivan sementtiuunin tai alle kolme tonnia jätettä tunnissa polttavan sementtiuunin ympäristöluvassa voidaan määrätä, että NO_x-kokonaispäästöjen raja-arvo on 1 päivään tammikuuta 2008 saakka enintään $1\,200 \text{ mg}/\text{m}^3$.

⁽³⁾ NO_x-päästön raja-arvoa ei sovelleta sementtiuuniin, jonka toimintaan on myönnetty ympäristölupa ja toiminta on aloitettu ennen 28 päivää joulukuuta 2002, vaikka jätteen polttaminen aloitetaan 28 päivää joulukuuta 2004 jälkeen.

2.2 Rikkidioksidin (SO₂) ja orgaanisen hiilen (TOC) kokonaispäästöjen raja-arvot (C)

Epäpuhtaus	C
SO ₂	50
TOC	10

Ympäristöluvassa voidaan määrätä muita raja-arvoja, jos TOC ja SO₂ eivät ole peräisin jätteen poltosta.

2.3 Hiilimonoksidin (CO) päästöjen raja-arvot

Ympäristöluvassa voidaan määrätä CO-päästöjen raja-arvot.

3. Energiantuotantolaitoksia koskevat erityissäännökset

3.1 Vuorokausikeskiarvot (C_{prosessi})

Puolen tunnin keskiarvoja tarvitaan ainoastaan vuorokausikeskiarvojen laskemiseen.

C_{prosessi} kiinteiden polttoaineiden osalta mg/m³(n):ssa (happipitoisuus 6 %):

Epäpuhtaus	<50 MW _{th}	50 —100 MW _{th}	100 —300 MW _{th}	>300 MW _{th}
SO ₂				
Kiinteät polttoaineet yleensä		850	200	200
Turve		400	400-200 (lineaarinen vähennys 100:sta 300 MW _{th} :iin)	200
NO _x		400	200	150
Hiukkaset	50	50	30	30

Ympäristöluvassa voidaan määrätä, että 1 päivään tammikuuta 2008 saakka leijukerrosteknologiaa ja kiinteitä polttoaineita käyttävässä käytössä olevassa 100—300 MW_{th}:n rinnakkaispolttolaitoksessa käytetään seuraavia C_{prosessi} -arvoja raja-arvojen laskemisessa: NO_x-päästöjen osalta enintään 350 mg/m³ (n) ja SO₂ -päästöjen osalta enintään 850—400 mg/m³ (n) (lineaarinen vähennys 100:sta 300 MW_{th}:iin).

C_{prosessi} biomassan osalta mg/m³(n):ssa (happipitoisuus 6 %):

Epäpuhtaus	<50 MW _{th}	50—100 MW _{th}	100—300 MW _{th}	>300 MW _{th}
SO ₂		200	200	200
NO _x		350	300	150
Hiukkaset	50	50	30	30

Ympäristöluvassa voidaan määrätä, että 1 päivään tammikuuta 2008 saakka leijukerrosteknologiaa ja biomassaa polttoaineena käyttävässä käytössä olevassa 100—300 MW_{th}:n rinnakkaispolttolaitoksessa käytetään NO_x-päästöjen raja-arvoa laskettaessa C_{prosessi}-arvoa, joka on enintään 350 mg/m³(n).

C_{prosessi} nestemäisten polttoaineiden osalta mg/m³(n):ssa (happipitoisuus 3 %):

Epäpuhtaus	<50 MW _{th}	50—100 MW _{th}	100—300 MW _{th}	>300 MW _{th}
SO ₂		850	400—200 (lineaarinen vähennys 100:sta 300 MW _{th} :iin)	200
NO _x		400	200	175
Hiukkaset	50	50	30	30

3.2 Kokonaispäästöjen raja-arvot (C)

Kokonaispäästöjen raja-arvot ilmaistaan mg/m³(n):ssa (happipitoisuus 6 %). Vähintään 30 minuutin ja enintään kahdeksan tunnin näytteenottoajan kuluessa mitattavat kaikki keskiarvot ovat seuraavat:

Epäpuhtaus	C
Cd +Tl	0,05
Hg	0,05
Sb +As +Pb +Cr +Co +Cu +Mn +Ni +V	0,5

Kokonaispäästöjen raja-arvot ilmaistaan ng/m³(n):ssa (happipitoisuus 6 %). Vähintään kuuden ja enintään kahdeksan tunnin näytteenottoajan kuluessa mitattavat kaikki keskiarvot ovat seuraavat:

Epäpuhtaus	C
Dioksiinit ja furaanit	0,1

4. Muiden kuin kohdassa 2 ja 3 tarkoitettujen laitosten erityissäännökset

4.1 Kokonaispäästöjen raja-arvot (C)

Kokonaispäästöjen raja-arvot ilmaistaan ng/m³(n):ssa. Vähintään kuuden ja enintään kahdeksan tunnin näytteenottoajan kuluessa mitatut kaikki keskiarvot ovat seuraavat:

Epäpuhtaus	C
Dioksiinit ja furaanit	0,1

Kokonaispäästöjen raja-arvot ilmaistaan mg/m³(n):ssa. Vähintään 30 minuutin ja enintään kahdeksan tunnin näytteenottoajan kuluessa mitatut kaikki keskiarvot ovat seuraavat:

Epäpuhtaus	C
Cd +Tl	0,05
Hg	0,05

*Liite III***Mittausmenetelmät**

Ilman ja veden epäpuhtauksien pitoisuuksien määrittämiseksi tehtävien mittausten on oltava edustavia.

Kaikkien epäpuhtauksien, myös dioksiinien ja furaanien, näytteenotto ja analyysi sekä automaattisten mittausjärjestelmien kalibrointiin käytettävät vertailumittaukset on tehtävä CEN-standardien mukaisesti. Jos CEN-standardeja ei ole käytettävissä, käytetään sellaisia ISO-standardeja, kansallisia standardeja tai kansainvälisiä standardeja, jotka varmistavat vastaavaa tieteellistä tasoa olevat tiedot.

Päästöjen vuorokausikeskiarvoja koskevien yksittäisten mitattujen tulosten 95 prosentin luottamusvälin arvot eivät saa ylittää seuraavia prosenttiosuuksia:

Hiilimonoksidi (CO)	10 %
Rikkidioksidi (SO ₂)	20 %
Typpidioksidi (NO ₂)	20 %
Hiukkasten kokonaismäärä	30 %
Orgaanisen hiilen kokonaismäärä	30 %
Suolahappo (HCl)	40 %
Fluorivety (HF)	40 %.

Savukaasujen puhdistuksesta syntyvään jäteveeseen sovellettavat päästöjen raja-arvot

Epäpuhtaudet	Päästöjen raja-arvot massapitoisuuksina suodattamattomissa näytteissä	
1. Kiintoaineksen kokonaismäärä (¹ (²	95 % 30 mg/l	100 % 45 mg/l
2. Elohopea ja sen yhdisteet elohopeana (Hg)	0,03 mg/l	
3. Kadmium ja sen yhdisteet kadmiumina (Cd)	0,05 mg/l	
4. Tallium ja sen yhdisteet talliumina (Tl)	0,05mg/l	
5. Arseeni ja sen yhdisteet arseenina (As)	0,15 mg/l	
6. Lyijy ja sen yhdisteet lyijynä (Pb)	0,2 mg/l	
7. Kromi ja sen yhdisteet kromina (Cr)	0,5 mg/l	
8. Kupari ja sen yhdisteet kuparina (Cu)	0,5 mg/l	
9. Nikkeli ja sen yhdisteet nikkelinä (Ni)	0,5 mg/l	
10. Sinkki ja sen yhdisteet sinkkinä (Zn)	1,5 mg/l	
11. Dioksiinit ja furaanit liitteen I mukaisesti määritettyjen yksittäisten dioksiinien ja furaanien summana	0,3 ng/l	

(¹ Kiintoaineksella tarkoitetaan yleisistä viemäreistä ja eräiltä teollisuudenaloilta vesiin johdettavien jätevesien sekä teollisuudesta yleiseen viemäriin johdettavien jätevesien käsittelystä annetussa valtioneuvoston päätöksessä (365/1994) tarkoitettua kiintoainesta.

(² Käytössä olevan polttolaitoksen ympäristöluvassa voidaan määrätä kiintoaineksen kokonaismäärän raja-arvoksi 1 päivään tammikuuta 2008 saakka raja-arvo, jonka mukaan kiintoaineksen kokonaismäärän mitatuista arvoista 80 prosenttia on enintään 30 mg/l eikä mikään arvoista saa olla suurempi kuin 45 mg/l.

Polttolaitoksen ilmaan johdettavien päästöjen raja-arvot**1. Vuorokausikeskiarvot**

Hiukkasten kokonaismäärä	10 mg/ m ³
Kaasumaiset ja höyrymäiset orgaaniset aineet orgaanisen hiilen kokonaismääränä (TOC)	10 mg/m ³
Suolahappo (HCl)	10 mg/m ³
Fluorivety (HF)	1 mg/m ³
Rikkidioksidi (SO ₂)	50 mg/m ³
Typpimonoksidi (NO) ja typpidioksidi (NO ₂) typpidioksidina; koskee käytössä olevia polttolaitoksia, joiden nimelliskapasiteetti on yli 6 tonnia/tunti, sekä muita kuin käytössä olevia polttolaitoksia	200 mg/m ³ (*)
Typpimonoksidi (NO) ja typpidioksidi (NO ₂) typpidioksidina; koskee käytössä olevia polttolaitoksia, joiden nimelliskapasiteetti on enintään 6 tonnia/tunti	400 mg/m ³ (*)

(* Tammikuun 1 päivään 2007 saakka NO_x-päästöjen raja-arvoa ei sovelleta laitokseen, jossa poltetaan ainoastaan ongelmajätteitä.

Ympäristöluvassa voidaan käytössä olevan polttolaitoksen NO_x-päästöjen raja-arvojen osalta määrätä, että

- nimelliskapasiteetiltaan enintään 6 tonnia tunnissa olevien laitosten vuorokausikeskiarvojen raja-arvo on enintään 500 mg/m³ 1 päivään tammikuuta 2008 saakka,
- nimelliskapasiteetiltaan yli 6 tonnia mutta enintään 16 tonnia tunnissa olevien laitosten vuorokausikeskiarvojen raja-arvo on enintään 400 mg/m³ 1 päivään tammikuuta 2010 saakka ja
- nimelliskapasiteetiltaan yli 16 tonnia mutta alle 25 tonnia tunnissa olevien laitosten, jotka eivät aiheuta päästöjä veteen, vuorokausikeskiarvojen raja-arvo on enintään 400 mg/m³ 1 päivään tammikuuta 2008 saakka.

Käytössä olevan polttolaitoksen ympäristöluvassa voidaan määrätä, että hiukkaspäästö on enintään 20 mg/m³ vuosikausikeskiarvona 1 päivään tammikuuta 2008 saakka.

2. Puolen tunnin keskiarvot

	(100%) A	(97%) B
Hiukkasten kokonaismäärä	30 mg/m ³	10 mg/ m ³
Kaasumaiset ja höyrymäiset orgaaniset aineet orgaanisen hiilen kokonaismääränä (TOC)	20 mg/m ³	10 mg/m ³
Suolahappo (HCl)	60 mg/m ³	10 mg/m ³
Fluorivety (HF)	4 mg/m ³	2 mg/m ³
Rikkidioksidi (SO ₂)	200 mg/m ³	50 mg/m ³
Typpimonoksidi (NO) ja typpidioksidi (NO ₂) typpidioksidina; koskee käytössä olevia polttolaitoksia, joiden nimelliskapasiteetti on yli 6 tonnia/tunti, sekä muita kuin käytössä olevia polttolaitoksia	400 mg/m ³ (*)	200 mg/m ³ (*)

(* Tammikuun 1 päivään 2007 saakka NO_x-päästöjen raja-arvoa ei sovelleta laitoksiin, joissa poltetaan ainoastaan ongelmajätteitä.

Käytössä olevan polttolaitoksen, jonka nimelliskapasiteetti on 6—16 tonnia tunnissa, ympäristöluvassa voidaan määrätä NO_x-päästöjen raja-arvoksi 1 päivään tammikuuta 2010 saakka raja-arvo, jonka mukaan puolen tunnin keskiarvo ei ole suurempi kuin 600 mg/m³ sarakkeen A osalta tai suurempi kuin 400 mg/m³ sarakkeen B osalta.

3. Vähintään 30 minuutin ja enintään kahdeksan tunnin näytteenottoajan kuluessa mitatut kaikki keskiarvot

Kadmium ja sen yhdisteet kadmiumina (Cd)	yhteensä 0,05 mg/m ³	yhteensä 0,1 mg/m ³ (*)
Tallium ja sen yhdisteet talliumina (Tl)		
Elohopea ja sen yhdisteet elohopeana (Hg)	0,05 mg/m ³	0,1 mg/m ³ (*)
Antimoni ja sen yhdisteet antimonina (Sb)	yhteensä 0,5 mg/m ³	yhteensä 1 mg/m ³ (*)
Arseeni ja sen yhdisteet arseenina (As)		
Lyijy ja sen yhdisteet lyijynä (Pb)		
Kromi ja sen yhdisteet kromina (Cr)		
Koboltti ja sen yhdisteet kobolttina (Co)		
Kupari ja sen yhdisteet kuparina (Cu)		
Mangaani ja sen yhdisteet mangaanina (Mn)		
Nikkeli ja sen yhdisteet nikkelinä (Ni)		
Vanadiini ja sen yhdisteet vanadiinina (V)		

(* Tammikuun 1 päivään 2007 saakka raja-arvot käytössä olevalle polttolaitokselle, jolle on myönnetty ympäristölupa ennen 31 päivää joulukuuta 1996 ja jossa poltetaan ainoastaan ongelmajätteitä.

Taulukon raja-arvot koskevat myös kyseisten raskasmetallien ja niiden yhdisteiden kaasumaisia ja höyrymäisiä päästöjä.

4. Dioksiinit ja furaanit

Keskiarvot on määritettävä vähintään kuuden ja enintään kahdeksan tunnin pituisen näytteenottojakson aikana.

Raja-arvo viittaa dioksiinien ja furaanien kokonaispitoisuuteen, joka määritetään toksisuusekvivalentteina liitteen I mukaisesti.

Dioksiinit ja furaanit	0,1 ng/m ³
------------------------	-----------------------

5. Hiilimonoksidi

Seuraavat hiilimonoksidipitoisuuksien (CO) raja-arvot eivät saa ylittyä (lukuun ottamatta käynnistys- ja pysäytysvaihetta) savukaasuissa:

- 50 mg/m³ savukaasua vuorokausikeskiarvona,
- 150 mg/m³ savukaasua vähintään 95 prosentissa kaikista 10 minuutin keskiarvoina määritetyistä mittauksista tai 100 mg/m³ savukaasua kaikissa puolen tunnin keskiarvoina määritetyissä mittauksissa.

Kummassakaan tapauksessa raja-arvo ei saa ylittyä minkä tahansa 24 tunnin jakson aikana.

Ympäristöluvassa voidaan määrätä, että leijukerrostekniikkaa käyttävän polttolaitoksen hiilimonoksidin päästöjen raja-arvo on enintään 100 mg/m³ tuntikeskiarvona.

Liite VI

Kaava, jolla lasketaan päästöpitoisuus happipitoisuuden prosenttiosuuden ollessa standardin mukainen

$$E_S = \frac{21 - O_S}{21 - O_M} \times E_M$$

E_S = laskettu päästöpitoisuus happipitoisuuden prosenttiosuuden ollessa standardin mukainen

E_M = mitattu päästöpitoisuus

O_S = standardin mukainen happipitoisuus

O_M = mitattu happipitoisuus

N:o 363

Valtioneuvoston asetus
ympäristönsuojeluasetuksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä 15 päivänä toukokuuta 2003

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty ympäristöministeriön esittelystä, *muutetaan* 18 päivänä helmikuuta 2000 annetun ympäristönsuojeluasetuksen (169/2000) 6 §:n 1 momentin 12 kohdan b alakohta, sekä *lisätään* asetuksen 1 §:n 1 momentin 13 kohtaan uusi c alakohta, 12 §:ään uusi 4 momentti ja uusi 20 a § seuraavasti:

1 §

Luvanvaraisuus

Seuraavilla ympäristönsuojelulain (86/2000) 28 §:n 1 momentissa tarkoitetuilla toiminnoilla on oltava ympäristölupa:

13) jäte- ja vesihuolto:

c) toiminta, johon sovelletaan jätteen polttamisesta annettua valtioneuvoston asetusta (362/2003);

6 §

Alueellisessa ympäristökeskuksessa käsiteltävät lupa-asiat

Alueellinen ympäristökeskus ratkaisee seuraavien ympäristönsuojelulain 28 §:n 2 momentissa sekä tämän asetuksen 1 §:ssä tarkoitettujen toimintojen ympäristölupa-asiat, jollei ympäristönsuojelulain 31 §:n 1 momentista tai edellä 5 §:stä muuta johdu:

12) jäte- ja vesihuolto:

b) toiminta, johon sovelletaan jätteen polttamisesta annettua valtioneuvoston asetusta, sekä ympäristönsuojelulain 28 §:n 2 momentin 4 kohdan mukaan luvanvarainen toiminta, jota koskee mainitun asetuksen 1 §:n 2 momentin 1 kohdan c, f ja g alakohta;

12 §

Lisätiedot jätteistä ja jätehuollosta

Jos toimintaan sovelletaan jätteen polttamisesta annettua valtioneuvoston asetusta, toimintaa koskevan lupahakemuksen tulee lisäksi sisältää tiedot:

1) poltossa syntyvän lämmön hyödyntämisestä;

2) toimista polttojätteen määrän ja haitallisuuden vähentämiseksi sekä syntyvän polttojätteen hyödyntämisestä tai käsittelemisestä.

20 a §

Jätteen polttamista koskevan lupapäätöksen määräykset

Sen lisäksi, mitä 18 ja 19 §:ssä säädetään,

jätteen polttamisesta annetun valtioneuvoston asetuksen soveltamisalaan kuuluvan toiminnan ympäristöluvassa on oltava seuraavat lupamääräykset:

1) poltettavat jätteet jäteluokittain siten kuin jäteluokista säädetään yleisimpien jätteiden sekä ongelmajätteiden luettelosta annetun ympäristöministeriön asetuksen (1129/2001) liitteessä sekä näiden jätteiden suurimmat sallitut polttomäärät;

2) laitoksen suurimmasta sallitusta poltto-kapasiteetista;

3) päästöjen raja-arvoista jätteen polttamisesta annetussa valtioneuvoston asetuksessa määritellyistä epäpuhtauksista;

4) jäteveden valvontaa koskevista seikoista sekä ainakin jäteveden happamuudesta, lämpötilasta ja virtauksesta;

5) näytteenotosta ja mittausmenettelyistä päästöjen raja-arvojen seuraamiseksi;

6) mittaustulosten tallentamisesta, käsitte-lystä ja esittämisestä valvontaviranomaiselle.

Ongelmajätteen polttamista koskevan toiminnan ympäristöluvassa on lisäksi oltava määräys ongelmajätteen pienimmästä ja suurimmasta massavirrasta ja lämpöarvosta sekä ongelmajätteen sisältämien epäpuhtauksien, kuten polykloorattujen bifenyyliden (PCB), pentaklooratun fenolin (PCP), kloorin, fluorin, rikin ja raskasmetallien, enimmäismäärästä.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä kesäkuuta 2003.

Tämän asetuksen 1 §:n 1 momentin 13 kohdan c alakohdan mukaiseen toimintaan, jota koskevassa ympäristöluvassa ei ole sovellettu jätteen polttamisesta annettua valtioneuvoston asetusta, on haettava ympäristölupaa viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2004.

Helsingissä 15 päivänä toukokuuta 2003

Ympäristöministeri *Jan-Erik Enestam*

Ympäristöneuvos Markku Hietamäki

N:o 364

Maa- ja metsätalousministeriön asetus satovahinkojen korvaamisesta

Annettu Helsingissä 15 päivänä toukokuuta 2003

Maa- ja metsätalousministeriön päätöksen mukaisesti säädetään satovahinkojen korvaamisesta 21 päivänä joulukuuta 2000 annetun lain (1214/2000) sekä maaseutuelinkeinojen tukitehtäviä hoidettaessa noudatettavasta menettelystä 18 päivänä joulukuuta 1992 annetun lain (1336/1992) 13 §:n nojalla:

1 §

Soveltamisala

Tässä asetuksessa säädetään satovahinkojen korvaamisesta annetun lain (1214/2000), jäljempänä *satovahinkolaki*, sekä satovahinkojen korvaamisesta annetun valtioneuvoston asetuksen (270/2003), jäljempänä *satovahinkoasetus*, nojalla myönnettävien satovahinkokorvausten määräytymisestä ja korvausten hakemisesta, käsittelyssä ja maksamisesta noudatettavasta menettelystä.

2 §

Laadullinen vahinko

Satovahinkolain 2 §:n 2 momentissa tarkoitettulla laadullisella vahingolla tarkoitetaan jonkin mainitun pykälän 1 momentissa mainitun vahinkotekijän sadolle laajalla alueella aiheuttamaa satovahinkoarvioinnin yhteydessä havaittavissa olevaa vahinkoa, jonka johdosta:

- 1) nurmisiementen itävyys alenee siten, että ne eivät täytä siemenkauppalaan (728/2000) 4 §:n nojalla säädettyjä vaatimuksia;
- 2) syntyy osittainen sadon kauppakuntoisuuden tai käyttökelpoisuuteen vaikuttava homevaurio; taikka

- 3) syntyy muu vastaava sadon kauppakuntoisuuteen tai käyttökelpoisuuteen vaikuttava virhe.

3 §

Paikkakunnan tavanomainen viljelytapa

Satovahinkolain 4 §:n 4 momentissa korvauksen maksamisen edellytykseksi säädetyllä paikkakunnan tavanomaisella viljelytavalla tarkoitetaan sitä, että:

- 1) peltoa muokataan ja lannoitetaan tarkoituksenmukaisella tavalla;
 - 2) kylvö tai istutus tehdään tasaisen itämissen mahdollistavalla tavalla;
 - 3) viljelyssä käytetään alueelle soveltuvia kasvilajeja ja -lajikkeita;
 - 4) viljelyssä käytetään laadultaan ja määrältään riittävää siemen- tai taimimäärää;
 - 5) kasvinsuojelusta on huolehdittu tarkoituksenmukaisella tavalla ja hukkakaura on torjuttu;
 - 6) lohkon kasvukunto mahdollistaa alueella tavallisen korjuu- ja markkinakelpoisen sadon tuottamisen;
 - 7) huolehditaan asianmukaisesta kasvinvuorottelusta; sekä
 - 8) kun korjuu on mahdollista, korjuu tapahtuu kasvin tavanomaisena korjuuajana.
- Raiviolla viljelyn katsotaan täyttävän satovahinkolain 4 §:n 4 momentissa säädetyn

paikkakunnan tavanomaisen viljelytavan vaatimukset vasta kolmantena kasvukautena.

4 §

Marjakasvustojen ikävaatimukset

Satovahinkokorvausta voidaan maksaa musta- ja viherherukalle aiheutuneesta vahingosta toisena istutusvuoden jälkeisenä kasvuvuotena. Puna- ja valkoherukalle sekä karviaiselle aiheutuneesta vahingosta satovahinkokorvausta voidaan maksaa kolmantena istutusvuoden jälkeisenä kasvuvuotena.

Jos marjakasvusto on uudistettu alasleikkaamalla, satovahinkokorvausta ei makseta sille alasleikkausvuotena tai syysleikkaamista seuraavana kasvukautena aiheutuneesta vahingosta.

Jos marjakasvustoa ei ole uudistettu alasleikkaamalla, satovahinkokorvausta ei makseta yli 15-vuotiaalle kasvustolle aiheutuneesta vahingosta. Yli 20-vuotiaalle marjakasvustolle aiheutuneesta vahingosta satovahinkokorvausta ei makseta, vaikka kasvustoa olisi uudistettu alasleikkaamalla.

5 §

Korvauksen maksamisen yleinen edellytys

Satovahinkokorvausta voidaan maksaa ainoastaan sille kasville ja sille käyttötarkoitukselle aiheutuneesta vahingosta, jotka on ilmoitettu kasvukautta ja viljeltyä lohkoa koskevassa tukihakemuksessa.

Satovahinkokorvauksen perusteena olevan vahinkoalan ulkopuolelle tavanomaisen viljelytavan noudattamatta jättämisen tai muun syyn vuoksi jääneet pinta-alat otetaan mukaan normisadon laskemisessa käytettyyn pinta-alaan.

6 §

Korvauksen hakeminen

Satovahingosta haetaan korvausta tekemällä satovahinkokorvaushakemus maa- ja metsätalousministeriön lomakkeella numero 118 välittömästi vahingon tapahduttua. Puutarhakasveille aiheutuneen vahingon osalta hakemuksen liitteenä on toimitettava satovahin-

koasetuksen 2 §:n 7 kohdassa määritelty kirjallinen viljelysopimus.

Jos vahinko on todettavissa vasta satoa korjattaessa, hakemuksen voi tehdä sadonkorjuun yhteydessä. Hakemus on kuitenkin tehtävä hyvissä ajoin ennen satovahinkoa kärsineen kasvulohkon sadonkorjuun päättymistä. Talvehtimisvahinkojen osalta hakemus on tehtävä ennen vahingoittuneen kasvuston rikkomista. Sadonkorjuun jälkeen tehdyn hakemuksen perusteella korvausta ei myönnetä.

Korjaamatta jääneestä sadosta on tehtävä satovahinkokorvaushakemus viimeistään 31 päivänä lokakuuta sinä vuonna, jonka kasvukautta koskevasta satovahingosta on kyse. Sokerijuurikkaalle aiheutuneen vahingon osalta hakemus voidaan kuitenkin tehdä viimeistään 30 päivänä marraskuuta sinä vuonna, jonka kasvukautta koskevasta satovahingosta on kyse.

7 §

Satovahinkojen arviointi

Kunnan maaseutuelinkeinoviranomaisen on arvioitava satovahingot mahdollisimman nopeasti satovahinkokorvaushakemuksen viereillettulon jälkeen.

Kunnan maaseutuelinkeinoviranomaisen on arvioitava sen vahingon suuruus, jonka satovahinkolain 2 §:ssä tarkoitettu vahinkotekijä on aiheuttanut. Tämän asetuksen 2 §:ssä tarkoitetun laadullisen vahingon toteutemiseksi satovahinkokorvauksen hakijan on toimitettava sadon laadun osoittavat analyysitodistukset kunnan maaseutuelinkeinoviranomaiselle.

Satovahinkokorvaushakemuksen kohteena oleva kasvusto saadaan hävittää vasta satovahinkojen arvioinnin jälkeen.

Satovahinkojen arviointiin ei saa erikseen hakea muutosta valittamalla.

8 §

Muiden vahinkojen arviointi

Jos muiden kuin satovahinkolain 2 §:ssä säädettyjen vahinkotekijöiden havaitaan aiheuttaneen viljelmälle vahinkoa, tiedot myös niistä on merkittävä arviointiasiakirjoihin. Myös vahinkotekijät ja vahingon laajuus on arvioitava.

N:o 364

Jos samalla kasvulohkolla on tapahtunut sekä satovahinko että hirvi- tai petoeläinten aiheuttama vahinko, satovahinkoa arvioitaessa ei oteta huomioon hirvi- tai petoeläinten aiheuttamaa vahinkoa.

9 §

Arviointimaksut ja korvaukset

Satovahinkojen viljelmäkohtaisesta arvioinnista kunta voi periä satovahinkokorvauksen hakijalta maksun, jonka suuruus on enintään 20 euroa arviointikerralta ja enintään 2 euroa kultakin alueen alkavalta hehtaarilta.

Satovahinkojen arvioinnissa käytetyn neuvontajärjestön laskun hyväksyy kunta, minkä jälkeen lasku lähetetään maa- ja metsätalousministeriön tietopalvelukeskukseen.

Satovahinkojen arvioinnissa käytettävästä asiantuntija-avusta korvausta voidaan maksaa seuraavasti:

1) tehtävään käytetyltä ajalta tuntipalkkiota enintään 50 euroa; ja

2) matkakustannusten korvauksena enintään kulloinkin voimassa olevan verovapaista matkakustannusten korvauksista annetun verohallituksen päätöksen mukaan verosta vapaaksi katsottavan korvauksen enimmäismäärä.

10 §

Valvonta

Työvoima- ja elinkeinokeskuksen maaseutu- osasto valvoo vahinkojen käsittelyä otannan perusteella.

11 §

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan 21 päivänä toukokuuta 2003.

Ennen asetuksen voimaantuloa voidaan ryhtyä asetuksen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 15 päivänä toukokuuta 2003

Maa- ja metsätalousministeri *Juha Korkeaoja*

Lainsäädäntöneuvos Esko Laurila